

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Rosenkrandsen

Citation: Ingemann, B. S.: "Rosenkrandsen", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54922/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Rosekrandsen.

(En Begænde.)

Da Abel vandred ind ad Himmelens Port med Taaren paa sin blege Kind, og de gule Loffer dryppende af Blod, da traadre Englene forfærdet tilbage, og den Ene sagde til den Anden:

Se! det første Menneske, som betræder vor evige Bolig, han drypper af Blod, og hans Broder var hans Morder. Er dette den Slægt, som er bestemt til vor Himmel?

Dg de gode Engle taug. Men Djævelen loe i sin Afgjærd.

Da knælede Abel for Guds Nafn og bad:

Herre! du modtog mit barnlige Offer, hør nu min Bøn! Naade, Gæder! Naade for min ulykkelige Broder!

Dg Cheruberne stundede ved den Fremmes Bøn. Men den Evige talte:

Se! stor er Naaden i Himlen, men stor er og Broden paa Jorden; spørg ikke hvad der er størst! Men kom hid, du gode Hyrde! du var tro i det Lidet, jeg vil sætte dig over det Større. En Hyrde skal du werde for de Fortabte, som atter finde Veien til den evige Naade.

Dg Herren lagde sin Haand paa hans Hoved og velsignede ham. Da faldt Taaren af Abels blege Kind, den nedenskede paa Jorden og blev et Baand af gladsunde Perler. Dg Blodet i hans Loffer neddroppede ogsaa paa Jorden og blev en Krands af evige Roser. Dg seel Cain, den angersulde Søn, gik forsvundet i Matten og rovede ikke at læste sit Hoved mod Himlen, og rovede ikke at bede til sin Gud; men han senderrev sine Klæder, og trabskede Kjødet af sine Kinder og hylede. Da saae han paa Jorden den undesulde Krands, og han tog den og gjemte den ved sit bløende Hjerte. Dg han saae Igelstedes Perlebaandet og tog det og hang det om sin neddroppede Hals. Dg hans Gulvare tresold saa mange som Roserne i Krandsen, og hans Taarer tilfold saa mange, som de gladsunde

Perler. De sølte han sig underlig styrket, og han løstede sit Hoved fra Jord, og see! en Hyrde stod for hans Øre i straalende Klæder, hans Maske var front og blidt som Abels; han pegede med sin Stav mod Himlens Stjerner, og forsvandt.

Da var det som om en Sten faldt fra Spinderens Hjerte, og han vendte sig træstig til sin Gud og bad.

Dg han byggede sig en Hytte i Skoven, og levede et stille og bedfærdigt Liv, og saae intet Menneske siden.

Dg Cain døde og sank i Muld; men hans Konkubines blev tiltage paa Jorden. Den gik fra Slægt til Slægt, og frelste mangen Synder fra Fortvivlelse; thi Abels fromme Mand søvned over den og hørved Sjælen til Gud ubi Venner. I Eremitens Hytte og i Klostersets censomme Celle blomstre endaa hine himmelskaldne Roser; og selv den Modige Synder tør bede til sin Gud, og den Fortrætte søge Velen til den evige Naade.